

STATUT

Katolickiej Odnowy w Duchu Świętym Diecezji Elckiej

Wstęp

Odnowa w Duchu Świętym jest wspólnotowym ruchem charyzmatycznym Kościoła Katolickiego.

Odnowa Charyzmatyczna jest darem Ducha Świętego dla Kościoła naszych czasów, tak w wymiarze lokalnym /wspólnoty, parafii, diecezji czy kraju/ jak również uniwersalnym. Swoją podstawę teologiczną widzi ona w odnowieniu świadomości sakramentów inicjacji chrześcijańskiej (Chrztu, Bierzmowania, Eucharystii). Jej troską jest odnowienie całego życia chrześcijańskiego przez Ducha pod panowaniem Chrystusa (kard. L. J. Suenens).

Odnowa w Duchu Świętym, z racji swej natury i celów uwypukla „charyzmatyczny” aspekt życia Ludu Bożego i dąży do odnowienia Kościoła tak lokalnego, jak i powszechnego, poprzez ponowne odkrycie pełni życia w Chrystusie przez Ducha Świętego. Życia, które zawiera pełnię darów Ducha Świętego. Otwierając się na ożywcze tchnienie i moc Ducha (Dz 1,8) Odnowa Charyzmatyczna Diecezji Elckiej chce być w sercu Lokalnego Kościoła, żyć jego rytmem, modlić się i prowadzić dzieło ewangelizacji w duchu posłuszeństwa i miłości.

Trwając w sercu Kościoła Elckiego Odnowa Charyzmatyczna podkreśla swoją jedność z Międzynarodowymi Służbami Katolickiej Odnowy Charyzmatycznej (*International Catholic Charismatic Renewal Services – ICCRS*) w Kościele Rzymskokatolickim. Wyraża też głęboką wspólnotę z krajowymi strukturami Odnowy stanowiącymi przez Konferencję Episkopatu Polski.

Rozdział I Duchowość Odnowy

Odnowa charyzmatyczna w Diecezji Elckiej od 1967 r. w nowym doświadczeniu „Wieczernika”, jakie Duch Święty zmanifestował w Kościele, odkrywa niekończący się *strumień łaski*, którego niewyczerpane źródło jest w Bogu Trójjedynym.

§ 1. Duch Święty darem Osoby

1. Duchowość Odnowy charyzmatycznej nie różni się od depozytu i nieogarnionego bogactwa wiary katolickiej lecz wpisuje się w najważniejszą i pierwszą tajemnicę jaką jest Trójca Święta. Głębokie pochylenie się nad tą prawdą wprowadza w zrozumienie, iż Duch Święty jest Bogiem jako Dar Osoby Ojca i Syna, i że całe życie ma prowadzić do autentycznej relacji z każdą z tych Osób. Odnowa charyzmatyczna w swojej duchowości i pobożności koncentruje się nie tyle na łaskach, czy charyzmatach, ile na Osobie Ducha Świętego i głębokim poddaniu Mu swojego życia przez Jezusa Chrystusa.

2. Specyfiką przeżywania pobożności katolickiej w Odnowie charyzmatycznej jest jej zabarwienie pentakostalne, które prowadzi do przeżywania życia chrześcijańskiego jako „nieustannego przyjmowania Daru Ducha Świętego” (św. Serafin). Dlatego, wierna

nowemu wezwaniu czasów, Odnowa charyzmatyczna cechuje się szczególną czcią do Ducha Świętego i pragnie tą szczególną czcią ożywić Kościół i prowadzić do niej wszystkich ludzi (Papież Leon XIII).

§ 2. Wieczernik szkołą duchowości

1. Wspólnota Apostołów zgromadzonych we Wieczerniku wokół Maryi, Niepokalanej Oblubienicy Ducha Świętego, jest głównym odniesieniem oraz natchnieniem w przeżywaniu i pogłębianiu duchowości charyzmatycznej. Można mówić o tzw. „duchowości wieczernika”. Jej sercem jest „chodzenie i trwanie” w Duchu Świętym rozumiane jako:

- a. nieustanne oczekiwanie na dar Ducha,
- b. stałe otwarcie na kierownictwo, działanie i natchnienia Ducha Świętego,
- c. ciągła prośba o nowe osobiste napełnienie Duchem Świętego,
- d. codzienna prośba o Jego dary i charyzmaty,
- e. wysiłek o własne uświęcenie by być godną „świętynią Ducha Świętego”,
- f. wołanie o nowe wylanie daru Ducha na świat i Kościół.

2. W Wieczerniku Apostołowie zostają przemienieni darem Ducha Świętego. Otrzymali „nowe serce i nowego ducha” (Ezechiel 34). Ta „nowość” życia jako szczególny dar Ducha Świętego jest proklamowana przez grupy charyzmatyczne i stanowi treść ich apostołatu. Pragnienie nowego życia prowadzi do pragnienia „nowego wylania” Ducha Świętego w życiu osobistym.

Stąd główną łaską o jaką Odnowa charyzmatyczna prosi Ducha Świętego jest tzw. Łaską wylania daru Ducha Świętego rozumiana jako świadome, pogłębione przyjęcie i uświadomienie sobie otrzymanego już w sakramentach chrztu i bierzmowania daru Ducha Świętego. To „osobiste Zielone Świąta”.

3. Łaska „wylania” daru Ducha Świętego, tak w życiu Apostołów jak i w życiu każdego ucznia Jezusa Chrystusa, łączy się z obdarowaniem charyzmatycznym. Grupy Odnowy pielęgnują żywą wiarę w potrzebę charyzmatów dla zbawczej misji Kościoła i w życiu każdego wiernego. Stanowią one niezbędną i drogocenną perłę dojrzałego życia ucznia Chrystusowego umocnionego duchowo, aby głosić Dobrą Nowinę i być świadkiem Jezusa Zmartwychwstałego.

4. Duch Święty jest Duchem jedności i miłości. Świadczenie „komunii” z Bogiem, z ludźmi i z Kościołem jest cnotą wyróżniającą grupy charyzmatyczne. Przeżywając duchowość wieczernika osoby ożywione Duchem Świętym łączą się w grupy tworząc tzw. „wspólnoty wiary i modlitwy, wspólnoty charyzmatyczne”, których pragnieniem i misją jest wcielanie w życie ideałów życia radykalnie chrześcijańskiego w duchu i mocy Jezusa Zmartwychwstałego. Wspólnoty te chcą być zaczynem „nowego życia w mocy i rzeczywistości darów oraz charyzmatów Ducha Świętego.

5. Charyzmatyczne grupy modlitewne (wspólnoty), które łączy ideał nowego życia w Duchu Świętym na wzór pierwszej wspólnoty uczniów Jezusa, regularnie trwają na modlitwie, słuchają „co mówi Duch do Kościoła” i dzielą się Słowem Bożym. Wspólnotowa modlitwa grupy charyzmatycznej przybiera formę tzw. „spotkania modlitewnego”, które ma miejsce co tydzień w pomieszczeniach parafialnych. Tego rodzaju charyzmatyczne spotkanie modlitewne nie ma z góry przewidzianego przebiegu czy sztywnego schematu, lecz jest

autentycznym poddawaniem się kierownictwu Ducha Świętego, który animuje serca zgromadzonych.

6. W tym sensie należy rozumieć słowo „modlitwa charyzmatyczna”, która jest odpowiedzią na natchnienia Ducha Świętego i Jego prowadzenie. W czasie takiego modlitewnego zgromadzenia ma miejsce otwieranie się modlących i używanie charyzmatów będących duchowymi mocami doskonalącymi życie duchowe i apostołat.

7. Przebieg spotkania modlitewnego - cotygodniowa modlitwa wspólnoty jest cechą najbardziej charakteryzującą grupy charyzmatyczne. Czas trwania nie może być nadmiernie długi, by nie zakłócać życia rodzinnego. Przebieg spotkania zakłada następujące punkty:

- a) wezwanie Ducha Świętego /modlitwa, śpiew, prowadzenie animatora/,
- b) spontaniczne włączanie się osób w cały przebieg spotkania / w różne rodzaje modlitw, dzielenie się Słowem Bożym w grupach dzielenia lub na forum wspólnoty, świadectwo /
- c) modlitwa jednoczesna wspólnoty na wzór biblijnych Żydów,
- d) spontaniczna jednoczesna modlitwa uwielbienia /w swej formie typowo charyzmatycznej przybiera ona formę „głosolalii”/,
- e) spontaniczna prośba o dar Słowa Bożego na spotkanie, oraz odpowiedź na usłyszane Słowo w formie spontanicznej modlitwy,
- f) otwieranie się na charyzmat ewentualnego „natchnionego słowa – przesłania” /charyzmat prorocstwa/,
- g) posługa nauczania i wprowadzenia w pogłębione i eklezjalne rozumienie Słowa Bożego,
- h) modlitwa wstawiennicza, posługa modlitewna z prośbą o zdrowie duchowe i cielesne
- j) posługa rozeznania duchowego mającego na celu weryfikację:
  - czy „wspólnota autentycznie jest otwarta na prowadzenie Ducha Świętego,
  - czy pojawiające się i używane charyzmaty we wspólnocie są autentyczne,
  - czy życie wspólnoty jest wierne zmysłowi zdrowej wiary i zmysłowi eklezjalnemu w ogóle,
  - zaangażowanie i zakotwiczenie w parafii lokalnej, apostołat poszczególnych diakonii
  - jedność i wzrastanie wspólnoty w życiu łaski.

8. Po wspólnym uzgodnieniu Kapłanów Opiekunów i Liderów wspólnot można organizować cykliczne dni jedności wspólnot w rejonie lub w wymiarze diecezjalnym (nie częściej jednak niż raz w miesiącu)

Rozdział II

Formacja wspólnot charyzmatycznych

/założenia ogólne/

§ 1. Powstanie wspólnoty charyzmatycznej

1. Akceptacja niniejszego Statutu przez Biskupa Elckiego oznacza, że rodzące się wspólnoty Odnowy w Duchu Świętym na terenie diecezji są akceptowane jako jedna z możliwych form duszpasterstwa parafialnego. Z drugiej strony powstająca nowa wspólnota charyzmatyczna na terenie diecezji i parafii deklaruje swoją wierność dewizie „być w sercu Kościoła” /*Kard. L.J. Suenens, pierwszy delegat papieski do formacji Odnowy*/ oraz włącza się konkretnie w różne formy apostołatu wyrażające specyfikę ich własnego charyzmatu i nie tylko.

2. Grupa wiernych w danej parafii, licząca minimum 7 osób, ma prawo prosić o założenie wspólnoty charyzmatycznej. Formalnie potrzeba na ten akt założycielski uzyskać wpiernie błogosławieństwo pisemne proboszcza parafii. Konieczna jest też konsultacja z Koordynatorami diecezjalnymi.

3. Każdy chrześcijan dobrej woli i akceptujący dany Statut może ubiegać się o formalne członkostwo w konkretnej wspólnocie charyzmatycznej przypisanej bądź do swojej Parafii, bądź w poszczególnych przypadkach w innej grupie poza parafią, jeśli autentycznie służy to jego dobru duchowemu. Zaleca się, aby wierni danej Parafii zakładali wspólnoty charyzmatyczne w swoich parafiach.

4. Ze względów praktycznych zaleca się, aby wierni nie tworzyli ogromnych wspólnot charyzmatycznych mogących zakłócać normalne duszpasterstwo w parafii, lecz przy dużej liczbie członków byli gotowi do podziału czy do zakładania nowych wspólnot na wzór innych ruchów religijnych. A wszystko w duchu radosnego poddania się woli Ducha Świętego i dobra ogólnego.

§ 2. Formacja permanentna wspólnot charyzmatycznych

1. Pierwszym etapem formacyjnym kandydata do wspólnoty charyzmatycznej jest przygotowanie się do przyjęcia łaski wylania daru Ducha Świętego. Przygotowanie to zakłada głębokie zwrócenie się do Jezusa jako osobistego Pana i Zbawiciela, ofiarując Mu całe swoje życie i prosząc o dar Ducha Świętego. Konkretnie mówi się o radykalnej akceptacji apostołskiego kerygmatu.

2. Kerygmat jest pierwszym fundamentalnym i permanentnym programem formacyjnym grup charyzmatycznych aż do pełni dojrzałości chrześcijańskiej, owocującej świętością życia. Wprowadzenie w treść i przesłanie kerygmatu dokonuje się w sposób uroczysty podczas Rekolekcji Ewangelizacyjnych Odnowy (REO) w formie: tygodniowych rekolekcji zamkniętych lub rekolekcji siedmio tygodniowych w formie stacjonarnej.

3. Kerygmat, połączony z planem zbawienia, zakłada 7 poniższych tematów.

- a. Osobista Miłość Boża do każdego człowieka,
- b. Grzech rozumiany jako podstawowa przeszkoda w doświadczaniu miłości Bożej,
- c. Wiara rozumiana jako odpowiedź i posłuszeństwo Bogu,
- d. Nawrócenie jako głębokie zwrócenie się do Boga jako Ojca,
- e. Osobiste przyjęcie Jezusa jako Pana i Zbawiciela,
- f. Prośba o dar Ducha Świętego /wylanie, napelnienie/,
- g. Posłannictwo i wzrastanie we wspólnocie Kościoła

Wierny, po przejściu formacji inicjacyjnej, trwa we „wspólnocie, w łamaniu chleba, w słuchaniu Słowa Bożego i na modlitwie” (por. Dz 1,14).

4. Członkowie wspólnoty realizują cele pod przewodnictwem osób odpowiedzialnych: Lidera i Kapłana - Opiekuna wspólnoty.

5. We wspólnocie mogą być tworzone grupy wzrostu duchowego, zwane grupami dzielenia. Mogą one obejmować wszystkie stany.

Życie wspólnotowe obejmuje cotygodniowe spotkanie oraz:

- a) regularne spotkania małych grup dzielenia pod przewodnictwem animatora
- b) okresowe dni skupienia dla całej wspólnoty
- c) udział we wspólnym świętowaniu
- d) udział poszczególnych członków w rekolekcjach zamkniętych, odpowiednich do etapu życia duchowego i podjętych zobowiązań
- e) udział w corocznym ogólnopolskim Czuwaniu Odnowy w Duchu Świętym (w trzeci weekend maja)
- f) udział w corocznym diecezjalnym dniu jedności wspólnot Odnowy Diecezji Elckiej, - i inne formy

6. Odnowa w Diecezji Elckiej wracając nieustannie do treści kerygmatu, pogłębia formację podstawową korzystając z programu Centrum Formacji „Wieczernik” w Magdalence (od 1994 r.), który proponuje drogę duchowego wzrostu dotyczącą: Eucharystii, uzdrowienia wewnętrznego, prowadząc do podejmowania odpowiedzialności i apostołstwa we wspólnocie i Kościele (szkoła animatora).

7. Wspólnoty mogą korzystać z innych programów czy materiałów formacyjnych zatwierdzonych przez autorytet Kościoła dbając o zachowanie tożsamości właściwej temu ruchowi. Lider i Kapłan opiekun zobowiązani są przedstawić program uznanej formacji Koordynatorom diecezjalnym.

Rozdział III

Apostolstwo wspólnot charyzmatycznych

1. Wspólnota charyzmatyczna jest miejscem „wzrastania” w łasce, w darach i charyzmatkach. Obdarowanie duchowe, mające miejsce przy wylaniu, w naturalny sposób prowadzi wspólnotę charyzmatyczną do służby. Podstawową służbą charyzmatyczną jest otwarcie się na duchowe potrzeby Kościoła powszechnego i lokalnego. Wpierw rozumiemy te potrzeby jako dyspozycję do ewangelizowania świata i Kościoła. Zatem przede wszystkim wierna swej tożsamości wspólnota charyzmatyczna organizuje swoją posługę ewangelizacyjną wychodząc do ludzi. Posługa ewangelizacyjna wspólnoty charyzmatycznej powinna nade wszystko posiadać 5 podstawowych „posług zwanych diakoniami”. Są to:

- 1) Diakonia ewangelizacji,
- 2) Diakonia modlitwy wstawienniczej
- 3) Diakonia animacji /liturgia, śpiew/,
- 4) Diakonia organizacji,
- 5) Diakonia charytatywna

2. Według duchowego ubogacenia darami Ducha Świętego oraz według duchowego rozeznania i zaistniałych potrzeb, wspólnota charyzmatyczna jest wolna w decydowaniu i tworzeniu nowych diakoni /posług/. Podstawowe zalecenie w tej materii zakłada zgodność z duchem i zdrową praktyką Kościoła katolickiego. Niezbędną pomocą we właściwym rozeznaniu i we właściwej praktyce posług charyzmatycznych na terenie parafii jest ze swej natury eklezjalnej proboszcz parafii. Z nadania Biskupa Diecezjalnego jest on w parafii ogólnym przełożonym wszelkich grup pastoralnych a w tym również wspólnoty

charyzmatycznej obecnej w jego parafii. Ze wszelkich możliwych sił i sposobów wspólnota charyzmatyczna będzie dążyć, aby żyć w pokornym posłuszeństwie i komunii ducha z proboszczem miejsca.

3. Wspólnota charyzmatyczna ma prawo liczyć na życzliwość i duchowe wsparcie ze strony proboszcza. Dla wzmocnienia wzajemnej współpracy proboszcz może powołać odpowiedzialnych za wspólnotę charyzmatyczną do składu parafialnej rady duszpasterskiej.

Owoce formacyjny we wspólnocie jest przemiana formalnej relacji z Jezusem w relację osobistą. Osobiste doświadczenie miłości Bożej i zbawienia prowadzi do pragnienia ewangelizacji - głoszenia Jezusa, jako Pana i Zbawiciela innym w jedności z Kościołem.

Elk, 30 września 2017 roku

w dniu obchodów Złotego Jubileuszu istnienia Odnowy w Diecezji Elckiej

N. 948/2017

Niniejszy Statut zatwierdzam na 3 lata.

+ Jerzy Mazur

Biskup Elcki

Ks. Marcin Maczan

Kanclerz Kurii

W związku z wejściem w życie nowego Statutu zaczyna obowiązywać 4-letnia kadencja liderów wspólnot, co oznacza, że tam, gdzie dotychczasowa kadencja lidera wspólnoty trwa 4 lata i dłużej, należy w najbliższym czasie dokonać wyboru nowego lidera.

Ks. Marcin Maczan – kanclerz Kurii